

Ács Károly:

Mosoly

A sorban mentünk, poros katonák,
s egy idegen nő ránkmosolygott.
Úgy eresztette belénk mosolyát,
mint valami csábító horgot.

Tán nem is nekünk szólt az a mosoly,
de elég volt, hogy hozzánkkoccant.
Egy pillanatra megbomlott a sor,
derűs, didergő izgalomban.

Egy tévedt női mosolyt 'köszönök;
kedves, ne haragudj rám érte,
hisz tőled kaptam ezt az örömet,
mely egészen a véremig ért le.

S a többi is, kit vár odahaza
— messzenéző mosollyal — asszony,
úgy látja, hogy ez az ő mosolya
ezen az ismeretlen arcon.

És megyünk tovább, poros katonák,
kicsit tántorgunk, mint a bortól:
isszuk egy idegen nő mosolyát,
s ki-ki a kedvesére gondol.

953 augusztus